

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amy McCulloch
BREATHLESS

Copyright © 2022 by Tiger Tales Ltd.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04386-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

EJMI MAKALOK

**BEZ
DAHA**

Prevela Jovana Palavestra

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Angusa –
najboljeg tatu, mog omiljenog čitaoca i najvećeg obožavatelja

PROLOG

Dan uspona

Diši, Sesili.

Pluća joj je ispunio hladan vazduh. Bilo je čudno. Kad je zamišljala kako je to disati ovde, pretpostavljala je da će izgledati kao da se guši. Kao da je nešto steže. Možda, na neki način, kao da se davi.

Ali nije bilo tako.

Osećala je ubod vetra na deliću gole kože na obrazu, između bandane i naočara za sunce, a onda i jači nalet na telu, koji je pretio da je obori na kolena.

Vazduh je bio tu. Prosto nije radio ono što mu je svrha.

Bila je tako umorna. Mišići su joj se mučili da rade dok se probijala kroz sneg. Ne samo mišići. Nego i krv. Pluća. Mozak.

Bilo je prilično jednostavno – u vazduhu nije bilo dovoljno kiseonika, manje od trećine u odnosu na ono na šta je njeno telo naviknuto. Visinomer na satu očitavao je da je i dalje na visini od preko osam hiljada metara. U zoni smrti.

Srce je počelo divljački da joj tuče. Osvrnula se preko ramena. *Da li me prati?* Stala je kao prikovana za mesto. Ogromna silueta, na nekoliko metara iznad nje, njegovi siloviti koraci razgrću svež sneg pred sobom, uhode je, jure je. Ali ne... Trepnula je i shvatila da je to samo senka oblaka na obronku planine.

Dolazi li? Ili me čeka ispod?

Nije mislila da je moguće da će joj srce još brže zakucati, ali jeste, galopiralo joj je u grudima. I disanje joj se ubrzalo dok je gutala redak vazduh. Zateturala se, a u glavi joj se zavrteło.

Kakve ima veze da li je iznad ili ispod nje?

Ejmi Makalok

O *njemu* može da brine kasnije. A sada treba da vodi računa kako da preživi.

Kretala se najbrže što joj je telo dozvoljavalo. Jedan pogrešan korak i mogla bi da se surva u provaliju od hiljadu metara. U međuvremenu, avetinjski koraci prikradali su joj se otpozadi.

Mora da siđe sa planine.

I to će morati da uradi sama.

PRVI NACRT ČISTIH ČETRNAEST – PROFIL LEGENDE PLANINARENJA

Piše: Sesili Vong

Na nivou mora, Čarls Makvej je poput svih ostalih. Ali, odvedete li ga u zonu smrti – iznad osam hiljada metara nadmorske visine – pretvoriće se u natčoveka.

Kada je stao na vrh planine Manaslu [ubaciti datum], postigao je ono što su mnogi smatrali nemogućim – osvojio je vrhove četrnaest najviših planina na svetu za manje od godinu dana, bez kiseonika i užarije – i zacementirao se na poziciji najboljeg živog alpiniste na svetu.

Ali ono što je možda još impresivnije od njegovih planinarskih podviga jesu njegova odvažna spasavanja drugih na putu do vrha. Na planini Daulagiri, trećoj sa njegovog spiska, vodio je pokušaj spasavanja dvojice Italijana, braće, koji su se zaglavili iznad četvrtog kampa. Uspeo je da spase jednog, dok je drugi, nažalost, podlebao povredama.

Pravo čudo je i što je uspeo da spase i taj jedan život, nakon što su proveli noć izloženi ledenim temperaturama i razređenom vazduhu. Nijedan od njih ne bi preživeo da Čarls nije bio dovoljno jak

Bez daha

da se vrati sa spusta i trećeg kampa do kog je došao. Ostatku spasilackog tima trebalo je čak četrnaest sati da stignu do njih. Došli bi prekasno.

Zbog ovog spasavanja – zajedno sa životima koje je spasao na Everestu, Širokom vrhu i Čo Ojuu – Čarls se našao u središtu medijske pažnje.

Ali šta goni čoveka do takvih ekstrema? Imala sam tu sreću da sa Čarlsom krenem u osvajanje poslednje planine, Manaslu, i saznam. [Ubaciti intervju kad ga dobijem!]

U skućenoj hotelskoj sobi, visoko iznad ulica prekrivenih molitvenim zastavicama, u Tamelu, glavnom turistićkom distriktu Katmandua, Sesili je naglo zatvorila laptop. Nije joj se dopadao uvod u ćlanak, ali napete ųivce smirivalo joj je to ųto će makar *neųto* uraditi unapred. Mnogo je lakųe doterati loų uvod nego se suoćiti sa praznom stranicom.

Nekada je mislila da joj je prazna stranica najveći strah. Sada se, zahvaljujući Ćarlsu Makveju, spremala da se suoći sa nećim daleko straųnijim.

Sa zonom smrti osme najviųe planine na svetu.

Glava joj je pulsirala nakon izlaska kod *Toma i Dųerija* prethodne noći. Nije nameravala da puno pije, ali jedan od novih ćlanova njene ekipe – Amerikanac Zak – ćastio ih je pićem, a mamurluk joj se ćinio kao mala cena za to ųto su se zdruųili. Za ovu ekspediciju morala je da ostane bistre glave, a već je krenula klimavo.

Na oųtro kucanje na vratima hotelske sobe skoćila je na noge i pustila unutra Daga Manersa, voću ekspedicije, i ųerpu Mingmu Lakpu, glavnog vodića. Upoznali su se na aerodromu prethodnog dana, a Daga je odmah prepoznala po jarkoj srebrnoj kosi naspram koųe preplanule od planinarenja. Međutim, danas su mu ramena bila pogurena i delovao je umorno... ni nalik odvaųnom pioniru planinarenja i legendi britanskog alpinizma kakvim ga je zamiųljala. Ćitala je dosta o njegovim podvizima u visokogorstvu – pet uspona na Everest, i sa juųne i sa severne strane, kao i prvi zabeleųeni usponi na neke od manje poznatih vrhova na Karakorumu i Andima. Proveo je silne godine kao vodić u jednoj od najboljih svetskih komercijalnih agencija za visokogorske ekspedicije, *Samit ikstrimu*, pre nego ųto ih je napustio i osnovao svoju agenciju, *Planinarenje Maners*. Bio je poznat po svom vrlo ozbiljnom pristupu i ogromnoj paųnji koju je posvećivao bezbednosti.

Pored njega, Mingma je izgledao kao da ga vetar može oduvati, ali Sesili je znala da se petnaest puta popeo na Everest. Jedva je mogla da pojmi odlučnost i hrabrost potrebne za takav jedan poduhvat.

„Spremna?“, pitao ju je Dag.

„Mislim da jesam.“ Okrenula je svesku na spisak opreme koji je odštampala i zalepila, i dozvolila im da pregledaju opremu koju je uredno složila na velikom krevetu. Proverila ju je desetak puta samo tog jutra, pažljivo obeleživši svaki komad opreme koji su joj rekli da ponese. Ništa nije zaboravila. Ništa nije ostavila.

Ovog puta, na ovoj planini, bila je rešena da bude spremna.

„Da li se dobro osećaš od jutros?“, pitao ju je Mingma, namignuvši. Prethodne noći pomogao joj je da se vrati do hotela tako što je dao uputstva nepalskom taksisti.

„Da, dobro sam!“ Naterala je sebe da se osmehne, a on ju je potapšao po ruci, ne navaljujući više.

Posmatrala je Daga kako kritički odmerava njenu opremu. Podigao je čizmu i ispitivao joj đon. Bila je to jedna od njenih ogromnih tro-slojnih čizama, spremnih za osam hiljada metara, umotana u kamašne boje žute ose koje su joj dosezale do kolena. Njene su bile u savršenom stanju, nenošene. Biće ključne da joj zaštite prste od promrzlina na ekstremnoj hladnoći, ali bile su joj prevelike, tako da je morala da poslaže dodatne uloške unutra. Skoro sva oprema za visokogorsko planinarenje – skafanderi i čizme za uspon – pravi se za muško telo. Sve je morala da prilagodi kako bi joj bilo taman.

„Hvala vam ponovo, obojici, što ste mi dopustili da učestvujem u ovoj ekspediciji“, rekla je. „Sigurno vam je neobično da vodite klijente sa sobom – znam da ste do sada bili tu kao podrška Čarlsovoj samostalnoj misiji.“

„Zadovoljstvo nam je“, rekao je Mingma, čiji su retki brčići golicali donji deo nosa dok se osmehivao. Njegova toplota bila je u oštrom kontrastu sa Dagovim gundanjem. Dag se još više namrštio kad je sa inspekcije čizama prešao na narandžasti cepin i pojas.

„Nadam se da je ovaj u redu“, rekla je. „Izguglala sam najbolje pojaseve za planinarenje i ovaj je imao dobre recenzije.“

„Poslužiće. Bio bi bolji onaj koji se kači oko nogu.“

Obrazi su joj se zažarili. „Oh! Nisam znala.“

„Trebalo je da pitaš – *Gugl* te neće spasti na osam hiljada metara.“

Dag je vratio pojas nazad na krevet, pažljivo kako se delovi oko nogu ne bi upetljali. „Obično, kada vodim neku ekspediciju, primam samo planinare sa odgovarajućim iskustvom. Nikada ne znaš kad će se planina okrenuti protiv tebe. Ne rizikujemo gore samo svoj život.“

„Poslednji pokušaj uspona me je to naučio“, rekla je, suspregnuvši drhtaj. „Zapravo sam napisala članak o tome na internetu. Ne znam da li si čitao...“

Dag ju je bledo pogledao. „Nisam baš u toku sa internetom.“

„Oh, naravno. Pomislila sam samo da si možda video, jer Čarls kaže da me je zato pozvao u ekspediciju...“ Bilo ju je sramota što je to pomenula, ali istovremeno joj je bilo i drago. Makar jedna osoba na ovom putovanju nije pročitala njen sada već ozloglašeni unos na blogu koji se raširio internetom poput požara – *Nedostižni vrh* – o njenoj potpunoj *nesposobnosti* da stigne do vrha planina koje je pokušavala da osvoji. Čim je Zak shvatio ko je ona, insistirao je da časti još jednu turu žestine.

„Čini mi se da je ovde sve kako treba. Moram da proverim ostale“, rekao je Dag. „Kada se budeš spakovala, ostavi torbe u sobi i Mingma će ih spustiti. Nalazimo se u predvorju tačno u jedanaest, a onda ćemo na aerodrom.“

Sesili se ispravila. „Jasno.“ Prešla je pogledom preko silne opreme koju je trebalo spakovati. To joj je bila životna ušteđevina. Sve što je posedovala nalazilo se na tom krevetu. Uхватила je Mingmin pogled. „Misliš da sam previše ponela?“

Mingma se nasmejao. „Trebalo bi da vidiš spisak gospodina Zaka. Mislim da na vrh sa sobom nosi i album sa slikama svoje dece. Šta ti nosiš na vrh?“

Grizla je donju usnu. „Iskrena da budem, nisam razmišljala još o tome...“

„Nisi?“ Trepnuo je, zatečen. „U Tamelu prodaju zastavice. Mogla bi možda da kupiš neku? Imaš još vremena.“

„Stvarno? Sjajna ideja. Hvala ti, Mingma. Krećem čim završim ovde.“

Naklonio joj se pre nego što je izašao iz sobe za Dagom. Sesili je složila odeću u kocke za pakovanje, stavila ih u torbu i ponovo proverila svaki predmet sa spiska.

„Zastavice za uspon“ nije bilo. Naravno da joj treba nešto da ponese na vrh, nešto što će podići na fotografiji. Zašto nije ranije razmišljala o tome?

Dok se probijala kroz prometne ulice, odgovor joj je bio očigledan.
Zato što ne veruješ da ćeš uspeti.

2

Nakon što je kupila džepnu britansku zastavicu, Sesili se vratila do hotela. Čim su se klizeća vrata otvorila, našla se licem u lice sa telefonom. „A, vidite, evo je jedna od članica moje ekipe!“, uskliknuo je Zak.

Izguglala ga je čim se vratila u hotel nakon bara, i otkrila da je on izvršni direktor *Tokforvorda*, nekakve tehnološke komunikacione firme iz Kalifornije.

„Pozdravi ih, Silija!“

„Sesili“, rekla je i podigla ruku kako bi mahnula gomili plavokose iskežene dece na širokom ekranu njegovog telefona.

Zak ju je zagrlio oko ramena i približio je k sebi kako bi se oboje videli na ekranu. „Još se aklimatizuje od leta. Klinci, ovo je Sesili! Ona je svetski poznata novinarka i piše o Čarlsu.“

Štrečnula se na to kako je opisao njen posao – teško da je to bilo tačno – ali nije ga ispravila i Zak izgleda nije primetio da joj je neprijatno.

„Planinar!“, povikao je najmlađi dečak.

„Tako je, sine, naš junak sa Himalaja. Okej, društvo, tata vas mnogo voli, ali moram da palim sada. Planine me čekaju!“ Završio je poziv i glasno uzdahnuo. „Čudno mi je kad pomislim da je ovo poslednji put da s njima ovako pričam, na neko vreme. Jesi li ti zvala nekog od svojih?“

„Iskrena da budem, mislim da bi hteli da se čuju sa mnom kad se vratim živa i zdrava.“

„I to što kažeš. O, vidi ko nam je to stigao!“ Zak joj je pokazao preko ramena ka vratima lifta.

Sesili se okrenula da pogleda i osetila ustreptalost duboko u stomaku. „To je on.“

Naravno, nigde nije bilo teško uočiti Čarlsa Makveja. Ali čak i ovde, u hotelu punom planinara koji su se spremali da se otisnu na ekspedicije, on se isticao. Bio je mišićav i visok – za razliku od većine planinara koji su bili više žilavi. Nosio je nebeskoplavu jaknu, sa logom *Tokforvorda* utisnutim na ruci, zajedno sa inicijalima – Č. M. Slovo M bilo je oslikano tako da podseća na planinski venac – kao i na grudima i na bejzbol kačketu.

Pored nje, Zak se uspravio do pune visine – što znači da nije dosezao Čarlsu ni do ramena. Ipak, razumela je taj nagon da ga zadivi. U svetu planinarenja, Čarls Makvej već je bio poznat. Uskoro će se upisati među legende. Bio je na korak od toga da postane prva osoba koja će izvesti do tada gotovo nemoguć poduhvat: popeti se na svih četrnaest planina visokih preko osam hiljada metara, bez dodatnog kiseonika, alpskim stilom – i to sve za godinu dana.

Nazvao je to misija *Čistih četrnaest*.

Većina planinara – poput Sesili, Zaka i ostatka ekipe – penje se ekspedicijskim stilom, odnosno „opsadnim“ stilom. Njihov način podrazumeva upotrebu svake moguće pomoći – nosača, fiksirane užarije, šatora za ručavanje, boca sa kiseonikom, intenzivne rutine za aklimatizaciju, svako ima svog šerpu – kako bi bezbedno došli do vrha i sišli sa planine. *Njegov* način podrazumevao je odricanje od sve te podrške. Najčistiji vid planinarenja.

I samo zbog Čarlsa našla se ovde, u Katmanduu. Obećao joj je bio ekskluzivni intervju kada završi sa misijom. Taj članak će bez sumnje biti najveća priča koju je ikada napisala. Obeležice joj karijeru.

Kada ga je videla, počela je da pretura po rancu u potrazi za sveškom i hemijskom. Pomislila je kako se njena urednica Mišel oduševila kada joj je Sesili rekla da je obezbedila ovaj intervju. Ekskluziva sa najpoznatijim planinarem na svetu bila bi pravi dar sa neba za časopis *Vajld outdors*.

Ali nakon toga, Mišel kao da se premišljala.

„Stvarno misliš da si sposobna za ovo?“, pitala ju je. Sesili je bila sigurna da njena urednica smatra da bi neko poput Džejmisa, Sesilinog

bivšeg dečka i poznatog putopisca i avanturiste, bio bolji izbor za pisanje ove priče. Umesto toga, za priču je zadužena Sesili – osoba koja je najpoznatija po tome što *ne uspeva* da se popne na vrhove planina – ali Čarls je postavio jedan bitan uslov.

Prvo mora da stigne do vrha Manaslua s njim.

Nije ni čudo što je Mišel sumnjala u nju.

„Daću sve od sebe“, rekla joj je tada.

Mišel je uzdahnula. „Lepo je što ćeš dati sve od sebe, ali... Slušaj. Pričala sam sa timom ovde. Želimo taj članak, ali ne možemo ti platiti sve dok ga ne napišeš.“

Ta novost dobro ju je uzdrimala. „Ti to ozbiljno? Onda nema šanse da ovo sebi priuštim. Moram da platim letove, obuku, a da ne pominjem silnu opremu i troškove ekspedicije.“ Bilo je tu još toga, ali Sesili je bila oprezna i nije htela da zvuči kao prevelika očajnica, želela je da donekle deluje profesionalno.

„Mogu eventualno da ti obezbedim sredstva za putovanje i još nešto dodatno, pod uslovom da šalješ izveštaje sa ekspedicije. Ali, što se ostalog tiče... izvini, Sesili. Za to ćeš morati sama da se snađeš.“

„Džejmsu ste pokrili sve troškove putovanja na Antarktiku! A ovaj intervju biće mnogo, mnogo značajniji od tog njegovog članka. Sama si rekla, to je intervju koji se dešava jednom u životu.“

„Džejms je jedan od naših najboljih novinara. On se dokazao. Dok ti...“

„Dok ja nisam.“

Usledila je neprijatna tišina, jer Mišel nije požurila da je ispravi. Sesilin mozak radio je kao navijen. Potreban joj je bio taj intervju da pokrene karijeru, ali zvučalo je kao da će morati da rizikuje sve kako bi se to desilo. „A ako uspem?“

„Ako uspeš, platićemo ti. I dobićeš još poslova. Veruj mi, što više žena drugih rasa imam među zaposlenima, to bolje. Biću iskrena – obaviš li ovo kako treba, mislim da se nećeš zaustaviti samo na članku za *Vajld autdors*. Biće to ponuda za knjigu. Film. Ovo je prilika koja bi mogla da ti obeleži karijeru. A takve prilike ne ukazuju se često.“

Sesilino disanje vratilo se u normalu. Bilo je lepo znati da Mišel navija za nju, iako u licu može da prođe kao belkinja, a ima očevo kinesko prezime, što je čini najprihvaćenijom varijantom raznolikosti.

Ipak, reči urednice odzvanjale su joj u ušima. Ne samo zbog te prilike nego i zbog neizgovorene druge strane medalje. Da će, bude li uprskala ovo, njena karijera avanturistkinje i putopisca biti gotova. Vratit će se na sam početak, pisat će članke od kojih će jedva moći da priušti sebi da jede. Ne bude li uspela, neće ovo biti samo neuspešan pokušaj uspona na vrh.

Propašće joj još jedna karijera.

Neće moći da skupi pare za stanarinu.

Nedostižni vrh pretvoriće se u nedostižni život.

Čarls je došetao do kožnih fotelja u predvorju. „Pozdravimo se s njim pre nego što navale obožavatelji.“ Zak je krenuo ka njemu još pre nego što je završio rečenicu. Sesili se zadržala pozadi, i dalje u potrazi za hemijskom. Postala je svesna na šta se sprema kad je videla Čarlsa od krvi i mesa prvi put u poslednjih nekoliko meseci.

Na vrh od osam hiljada metara. Jedan od najviših vrhova na svetu. I najsmrtonosnijih.

Otresla se čeljusti straha koje su počele da je stežu i krenula za Zakom.

„Taaako je dobro biti ovde, brate.“ Zak se energično rukovao sa Čarlsom. Delovao je zaslepljen njime. „Zaista mi je čast što sam u tvojoj ekipi.“

Čarls je stavio ruku preko srca. „Čast je moja. Molim te, sedi. Sesili, lepo je videti te opet.“

„I tebe. Ne mogu da poverujem da se ovo napokon dešava.“ Podigla je svesku. „Mogu li da ti postavim nekoliko pitanja dok čekamo let?“

Nasmejao se. „Pokušavaš da dobiješ taj intervju, je li? Nismo se tako dogovorili...“

Pokušala je da ga osvoji osmehom, nadajući se da će se predomisliti. „Pomislila sam da ćeš možda, pošto još nismo na planini, pristati na nekoliko pitanja pre putovanja.“

Odmahnuo je glavom, ravnodušan. „Skloni tu svesku. Doveo sam te ovde da osetiš kako je to živeti pravu ekspediciju.“ Nagnuo se ka njoj, prigušio glas i podigao obrve. „Uživaj.“

„Izvinite, Čarlse?“

Prišla im je starija žena sa blagim nemačkim akcentom. Čarls je ustao i poljubio je u oba obraza. „Vanja! Kako si? Vanja, upoznaj Zaka Mičela – on je izvršni direktor *Tokforvorda*, pionira u oblasti tehnologije – i Sesili Vong – ona je novinarka koju sam odabrao da pođe sa mnom na uspon. Popeće se na vrh kako bi imala sveobuhvatnu perspektivu. Intervju tek kad stigneš do vrha, je li tako, Sesili?“

Osmeh joj je zadrhtao i trebalo joj je malo vremena pre nego što je odgovorila: „Tako je.“

Vanja je procenila Sesili. „Impresivno!“

„Ovo je Vanja Detmers – ona je na čelu Himalajske baze podataka, ovde u Katmanduu. Ona je ta koja overava sve moje uspone u Nepal.“

„I to sa zadovoljstvom, Čarlse.“

Sesili se rukovala sa njom, a onda joj zabeležila ime u svesku.

„Došla sam da pribeležim sve detalje o ekipi, kako bih posle mogla da vam overim uspone. Mogu li da krenem od vas, Sesili?“ Vanja je sela pored Sesili i stavila laptop na niski stočić ispred njih.

„Uh, nisam sigurna da...“

„Želite li da vam ime bude zapisano u knjigama istorije, zar ne?“

Začutala je. „Ako uspem.“

„U to nema sumnje“, rekla je Vanja. „Sa Čarlsom ste! Ne možete biti u bezbednijim rukama ni da hoćete! A nađete li se u kakvoj nevolji, on će vas spasti.“

Čarls se nasmešio. „Baš ljubazno od tebe, Vanjice. Nakon Čoa, radije bih da ovu planinu odradim bez novih nevolja.“

„Oh, Čarlse, previše si skroman. Ništa nema bolju prođu u javnosti od dobrog starog spasavanja, zar ne!“, odgovorila je Vanja na to i samo što mu nije namignula. Otvorila je laptop i prsti su joj leteli po tastaturi. Sesili se nagnula ka kompjuteru, radoznala. Himalajska baza podataka izgleda beleži sve one koji pokušavaju da osvoje vrh u Nepal na visinama od iznad osam hiljada metara.

„Britanka ste?“, upitala je Vanja, na šta je Sesili klimnula glavom. Još nekoliko uboda po tastaturi, nakon čega se na ekranu pojavio spisak Britanki koje su se popele na Manaslu otkad je prva od njih to uspela, 2008. godine. Sesili je brzo zatreptala, zapanjena koliko je taj spisak bio

kratak. Bude li uspela, njeno ime pridružiće se samo šaćici ostalih. Još jedan podsetnik na to koliko je ogroman izazov pred njom.

„Šta znači ova fusnota pored nekih imena?“, pitala je Sesili.

„Ah, ona obeležava godine kada su planinari mogli da stignu samo do predvrha, a ne do pravog vrha planine“, objasnila je Vanja. „Nekada je preteško postaviti fiksiranu užariju do pravog vrha.“

„Ove godine ćemo uspeti“, rekao je Čarls. „Ništa se ti ne sekiraj.“

„Sesili?“ Mingma joj je uhvatio pogled i pokazao joj da mu priđe. Pored njega je bila mlada žena u sportskoj majici na pruge neon-žute boje i u ljubičastim helankama. Jedini trag šminke na njenom licu bio je jarkocrveni karmin na usnama.

Na Sesilino iznenađenje i oduševljenje, prepoznala ju je: Eliza Gotje, francusko-kanadska influencerka i planinarka koju već godinama prati na društvenim mrežama, još otkad je krenula da istražuje svet planinare-nja. Bila je poznata po tome što na usponima na planine nosi jarke boje i krupne komade nakita. Njene fotografije i snimci privlačili su dosta pažnje i koloritom i odličnom kompozicijom. Imala je sjajno oko za to.

Sesili nije mogla sprečiti osmeh da joj se razlije po licu. „O bože – Eliza?“

„Ta sam!“ Eliza je podigla naočare na čelo i uzvratila joj široki osmeh. „Znamo li se?“

„Izvini – ja sam Sesili Vong, pratim te na *Instagramu*. Ogromna si mi inspiracija. Penješ li se na Manaslu?“

„Penjem se sa Čarlsom – zar se ne penješ i ti?“

„Penjem se! Baš prijatno iznenađenje što si i ti sa mnom u ekipi.“

„I meni je!“ Nagnula se i poljubila Sesili u oba obraza. Zatim ju je uzela za mišicu i stisnula je. „Mislila sam da ću biti sama sa momcima, kao i obično u brdima. Možemo se držati zajedno.“

„Imam nešto za obe“, rekao je Mingma. Zavukao je ruku u ranac i izvukao dugačke narandžaste tkanine prekrivene budističkim simbolima. Obmotao je jednu Sesili oko vrata.

„Ovo je kata. Za bezbedan put po planini.“

Sesili je prešla prstima preko svilene tkanine. Dok je letela ovamo, brinula je zbog upoznavanja sa ostalim članovima ekipe. Ali sinoć joj je Zak delovao prijatno, iako pomalo arogantno. Eliza je bila pravi zračak

sunca i Sesili je uživala u njenom prisustvu. Sa ovakvom ekipom, možda će joj i poći za rukom.

Vrata hotela su se otvorila i ušao je Dag. „Stigla su kola“, rekao je. Podigao je ruku i u sebi ih izbrojao. Zatim se namrštio. „Mingma, ovaj još nije sišao?“

„Nisam ga video.“

Dag se namrštio i pogledao na sat. Prošlo je nekoliko minuta od jedanaest.

„Neko nam falí?“, pitala je Sesili Mingmu.

„Da, imamo još jednog člana ekipe. Prijavio se u poslednji čas. Zove se...“

Pre nego što je Mingma stigao da dovrši rečenicu, čulo se zvonce lifta iz kog se isteturio muškarac sa naočarima za sunce, i sa skupim foto-aparatom oko vrata. Krenuo je pravo ka delu sa kafom u uglu predvorja, ali Dag ga je presreo. „Nemamo vremena za to, Grante. Moramo da krenemo. Odmah.“

„Ozbiljno? Samo jedna šolja kafe i miran sam...“

Sesili je podigla obrve. Izgleda da se još jedan Britanac pridružio ekipi, verovatno istih godina kao ona, ako ne i mlađi – iako mu se vrlo ispravan naglasak nije slagao sa neurednim izgledom. Izgledao je kao da je tek izašao iz bara. Grant je napravio grimasu, ali izraz lica mu se promenio čim je spazio Čarlsa. „E, tu si, brate. Sinoć ne da sam se razvalio, nego... Nestali ste mi u klubu i probudio sam se u nekom momo restorančiću. Klasika. Spreman za planinu?“

„Kô zapeta puška.“ Čarls je izvio obrvu. Nije mu prišao da se rukuje, kao što je to učinio sa Zakom. Grantu to kao da nije zasmetalo. Očigledno su se poznavali. Osećaj zadovoljstva koji je imala zbog članova ekipe malo se uskomešao. Grantovo držanje i ponašanje podsećali su je na arogantne poš mladiće koji su se šepurili po njenom fakultetu, i ponašali se kao da im svako mesto gde uđu pripada. Možda ju je na to samo podstaklo nezadovoljstvo koje je zračilo iz Daga – za šta Granta kao da nije bilo briga.

„Jedva čekam da sve snimim. Zabeležiću svaki trenutak.“

Dag se nakašljao „Okej, ekipo. Krećemo.“

„Samo čas“, rekla je Eliza. „Vanja, da li biste mogli se da nas slikate?“